

H. Bouter

Hoe

LOWIEKE BONJOUR DEN DRAAK VERSLOEG

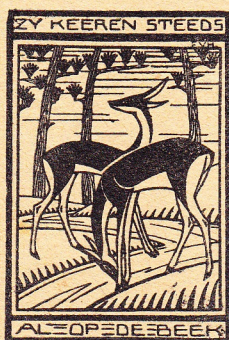
L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

K. BOUTER

Hoe Lowieke Bonjour den Draak versloeg

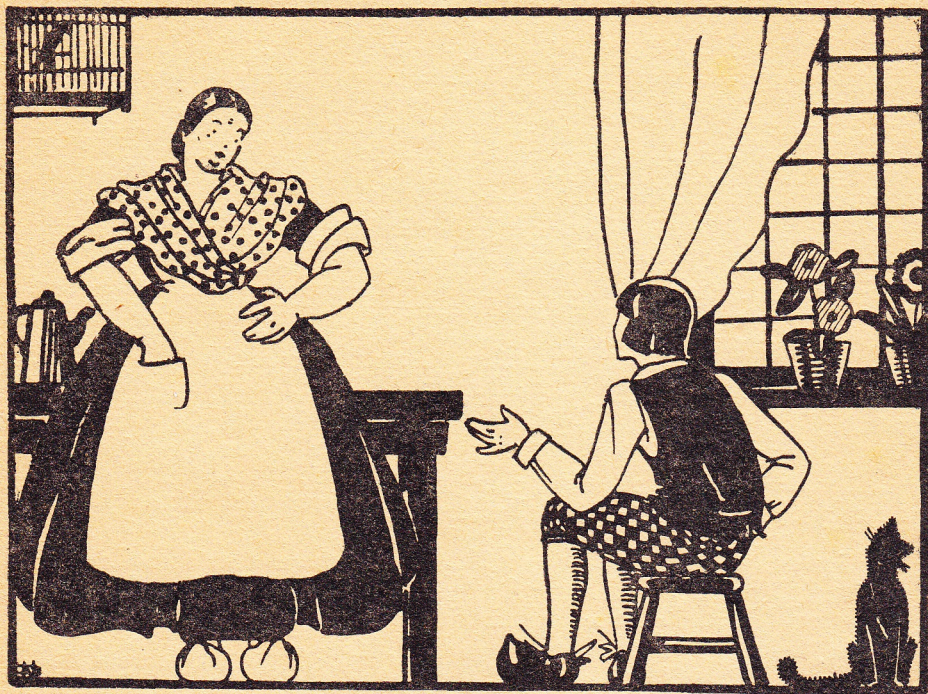
PENTEKENINGEN VAN
NELLY DEGOUY

VIERDE, GEHEEL HERZIENE DRUK

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

1946

I.

Lowieke Bonjour was een enige zoon. Zijn vader, een houthakker, een flinke, sterke kerel, die de bijl hanteerde dat het heinde en ver klonk, kwam uit Frankrijk. Zekeren winterdag trok Bonjour, als naar gewoonte, naar 't bos. Men hoorde zijn slagen weergalmen over het stille, onder de sneeuw verborgen dorp. Dit duurde zo tot den middag. Klop ! Klop ! Klop ! Als een klok, heel, héél in de verte. Ineens een hevig gekraak, een zware val en een geweldige schreeuw als van een mens die zijn pijn uitschreeuwt... Toen niets meer.

Bonjour kwam dien avond niet thuis. Men ging in 't bos zoeken, waar men twee doden vond : den boom en Bonjour.

Lowieke schreide lang over 't verlies van zijn braven vader, die zeer hartelijk voor hem was geweest. Hij troostte zo goed het ging zijn moeder en de moeder hem. Dat duurde zo een tijdje en toen was 't grootste verdriet over. Lowieke mocht in

den dag niet meer naar de school, omdat hij zijn moeder moest helpen in den stal, op het veld, overal. Hij werkte gelijk een grote; het werk deed hem goed. Zijn spieren staalden zich, zijn gestalte werd lenig en fors; in grootte en uitzicht geleek hij treffend zijn vader.

Hoewel Lowieke liever op de banken van meester Fijnaart zou gezeten hebben dan 't boerenwerk te doen, kon dit aan zijn vrolijk karakter niet schaden. Hij had altijd een lach op de lippen en als hij ergens binnentrad zei hij steeds zeer beleefd: Hier is Lowieke, Bonjour! Achter Lowieke rustte hij wat, zette, in zijn verbeelding, een komma, en meteen gold zijn naam ook voor goeden dag: Bonjour!

Ge kunt denken hoe gaarne hij door iedereen gezien werd; beleefdheid schaadt nooit. Lowieke zag ook iedereen gaarne, maar zijn moeder nog het meest. Zie, voor haar zou hij door een vuur hebben gelopen, zich in stukken laten kappen, gelijk gehakt, zei Lowieke.

De jongen meende het eerlijk.

Van meester Fijnaart hield hij ook veel. Na zijn werk, des avonds laat, mocht hij bij hem voortleren. Door zijn toedoen lengde hij de klad Frans, die hij van zijn vader geërfd had, tot een degelijke taal uit, hij leerde aardrijkskunde, voor zover Fijnaart, in dien tijd, er zelf van wist, en ook rekenen.

— Bij een boer komt rekenen altijd van pas, zei Lowieke. Wij moeten immers toch weten wat wij voor de boter moeten vragen.

— Natuurlijk, bevestigde zijn moeder, anders gaan we heel en al op de fles.

't Liefst van al hoorde hij toch meester Fijnaart vertellen. En die kon dat zo schoon, zó schoon, dat zelfs de pastoor er kwam naar luisteren, en de burgemeester ook.

— Niemand, had deze eens gezegd, overtreft onzen meester in 't vertellen. Hij is een echte artist.

Lowieke bezat een ontvankelijk gemoed en de personen die de meester voor zijn verbeelding toverde, geraakten haakvast in zijn hersens: Prinsessen, reuzen, kabouters, draken, heksen, heel het plezierige of tragische wereldje van wonderen, kreeg leven voor hem.

En zo kwam Lowieke's klein bestaan vol kleur en blijheid. Hij voelde zich nooit alleen bij zijn arbeid op 't veld. Wanneer hij de egge achter zich aansleepte, dan sprak hij steeds met een ingebeelden gezelschap, een reus.

— Meetrekken! riep hij. Hardi, reus!

En 't ging dan vanzelf door de mulle aarde.

Zondags, wanneer hij lekkertjes gewassen was en zich verschoond had, ging hij voor zijn kapotte spiegeltje staan, trok door zijn haar een rechte streep, plakte langs weerszijden de blonde lokken in een dik geordend pak en pinkte dan eens in zijn spiegeltje tegen de prinses van zijn hart, die hem, natuurlijk, tegenpinkte, wat Lowieke zo blij maakte, dat hij op zijn half tandeloozen kam een leutig wijsje floot.

Hoe ouder hij werd, hoe meer vreugde hij aan zijn helden beleefde.

— Ik dacht, zei moeder hem eens, dat al die zottigheden er met groeien zouden uitgaan. Maar ik geloof dat het nog erger wordt.

— Natuurlijk, moeder, antwoordde Lowieke, hoe groter mijn hoofd is, hoe meer het bevatten kan.

't Was Herfst geworden. De oogst lag binnen en gedorst, de rapen waren van hun bladeren ontdaan en gekuild, zodat het heuveltje, op 't blakke veld, bultte als een graf.

Lowieke zat aan den haard, rookte zijn pijp en dacht na.

Wat moest hij morgen beginnen? En overmorgen? En de naaste week, de naaste maand? Zo den gansen langen Winter?

— Niets, antwoordde Lowieke bij zichzelf, niets dan pap en roggebrood eten en pijpen roken.

Hij stond op, rekte zich uit, zodat zijn beenderen kraakten en voegde erbij:

— 't Is schande voor zulk een sterken kerel als gij, Lowieke. Ge moet er iets op vinden!

Hij kroop des avonds in zijn bed, zijn hoofd deed hem pijn van 't denken. Hij kon niet slapen, krinkelde en schoof zich over en weder, zodat de zwakke sponde kraakte en het stro piepte.

Zijn moeder, die op het bovenkamerke sliep, werd er van wakker en lag vele uren naar Lowieke te luisteren.

— Zou hij ziek zijn? vroeg zij zich bekommerd af, want een moeder steekt vlug vol angst.

Des anderendaags had de jongen het gevonden. Hij lachte zijn moeder vriendelijk toe, wat ineens een gulp zon in haar bracht.

— 'k Dacht dat ge ongesteld waart, jongen!

— Waarom, moeder?

— Zó woelen!

— Och ja, ik heb over iets liggen denken, moe.

— Weeral over prinsessen en...

— Juist, moeder, lachte Lowieke weer. En weet ge wat ?...

Hij wachtte een ogenblik, omdat hij het zo ineens niet durfde zeggen.

— Neen, jongen ! zei de moeder, die hem aandachtig aankeek.

Zou er hem dan toch iets schelen ?

— Wel, moeder, zei hij, met uw toestemming trek ik er hier uit, en ga ik naar verre landen !...

Moeder zat hem met open mond aan te gapen.

— Ja, moeke, knikte hij. 'k Ga de prinses zoeken die met mij trouwen zal.

— Gij met een prinses trouwen ! Maar, jongen toch ! Gij, de zoon van een houthakker, een jongen van een kortwoningske, een boerke, in één woord !

— Er zijn wel herdersknapen die met een prinses getrouwd zijn, moeder, en koning geworden zijn.

Lowieke slurpte zijn kommeke karnemelk op, beet eens in zijn roggeboterham en keek dromend vóór zich.

— Gaat ge weg van mij, Lowieke ? vroeg zijn moeder met een krop in de keel.

— Ja, moeder. Maar ik kom terug, hoor. Ik ben het beu u iederen dag te zien afsloven als een arme sukkel, in huis, in den stal, op het veld, en daarenboven nog de was gaan doen bij den burgemeester en den secretaris. Beu, van in armoede te leven, beu van te scharrelen en te krabben om amperkens toe te komen om de pacht te betalen. Er rest ons op het einde van het jaar nog niet eens genoeg om ons deftig te kleden, zodat wij fatsoenlijk onder de mensen kunnen komen. Moeder, mijn besluit is genomen, ik ga weg om mijn prinses te halen.

— Maar denkt gij, dat die maar voor 't plukken of voor het rapen is ? lachte zijn moeder. Dat het nog een boerenmeisje ware, maar een prinses, een prinses. Hoor eens, jongen, er is dezen nacht een schroef in uw hoofd losgeschoten. Ik vreesde het wel, dat er iets haperde.

— Niets van, moeke ! Ik geloof dat ik juist de losse schroef heb toegeschroefd en alles nu stevig en vast in mijn hersens ligt.

— Een prinses trouwen. 't Is zot of dom ! herhaalde de moeder. Ga eens met meester Fijnaart spreken, die zal u wel genezen.

Lowieke schudde het hoofd. Er was nu in hem niets meer te veranderen of te verschuiven. Zijn moeder kon dat niet en meester Fijnaart nog minder. Hij zou gaan.

— Eer de Winter ten einde is, moeder, ben ik hier terug, met of zonder prinses. In 't laatste geval is er niets veranderd en ga ik weer aan 't werk. Stemt ge toe, moeder?

— Och jongen, als ge nu toch vast besloten zijt, wil ik u niet ongelukkig maken. Ga dan maar gerust eens de wereld bekijken. Het trouwen met de prinses moet ge echter uit uw hoofd steken, ze zouden u en mij allen op het dorp uitlachen, moesten ze zo iets horen!

— Laat de mensen maar lachen, moeder, die weten, de helft van den tijd, niet eens waarom ze lachen.

Het pak van Lowieke was spoedig gemaakt. Zijn hebben en houden zouden hem onderweg niet veel last bezorgen : een paar kousen, wat proper ondergoed en daarenboven een geboterd brood en wat spek om zijn eersten honger te verzadigen.

Boven, onder de pannen, dwars over een paar kepers, wist hij nog een zwaren stok liggen van vader Bonjour. Lowieke dacht er ineens aan. 't Was een vreselijk wapen, een arm dik en van onder van een stevige punt voorzien. Zijn vader had het dikwijls verteld hoe hij, op een der bergen in Frankrijk, een eeuwenouden wilden rozelaar had opgeraapt die door den storm was omgegooid. Uit den stam had hij zich een wandelstok gesneden, te zwaar voor een gewoon mens, maar uiterst geschikt om de reuzengestalte van Bonjour, op de bergen, te schragen.

— Moeder, riep Lowieke, nu sta ik kant en klaar. De wereld, die rond is, zal niet zo groot zijn als ze zeggen. Nu ik van hier vertrek, en ik ga altijd rechtdoor, kom ik hier immers vanzelf terug. Toe, moe, ge moet nu niet schreien. Uw Lowieke gaat zijn geluk beproeven.

Moeders kin beefde als in dagen van groot verdriet. Langzaam rolden de tranen uit haar ogen toen ze haar groten jongen bij de beide armen vastpakte en naar hem opkeek.

— Houd u goed, Lowieke, sprak zij met moeite. 't Zal in ons huizeke dezen Winter eenzaam zijn. Maar, als het voor uw geluk is, ga dan gerust.

Hij bukte zich voorover en kustte haar, terwijl zij met haar duim zachtjes op zijn voorhoofd een kruisken tekende, als de laatste bede om zegen over haar hartebloed.

Lowieke was de deur uit.

— Tot in de Lente, moeder, als de Paasbloemen aan de haag bloeiend zijn, kom of laat ik u halen, in een gouden koets.

Op de straat stonden de mensen allemaal aan hun deur. 't Gerucht was als een vuur door 't dorp gelopen. Iedereen wilde den vrolijken jongen een afscheidsgroet toeroepen. Niemand wist echter, dat Lowieke zijn prinses ging zoeken, maar wel dat hij de wijde wereld introk om het fortuin te vergaren, dat op 't nederige dorpje niet te vinden was.

Vrolijk groette hij vrienden en bekenden.

Fluks liep hij nog eens naar het schoolgebouw, waar Fijnaart hem wachtte.

— Lowie, sprak deze, ik wist dat gij mij nog eens goeden dag zoudt komen zeggen. Dat is braaf van u. Ga, mijn jongen, ge zijt altijd een mijner beste leerlingen geweest en ik bemerk thans, dat het zaad niet in slechten grond is gevallen.

— Meester, fluisterde Lowieke hem toe, als de klokken van Rome komen en uw boomgaard één brand is van Lentebloemen, kom ik u halen. Ge moet, met mijn moeder, altijd blijven wonen aan het hof van mijn prinses.

Fijnaart lachte eens, schudde het hoofd en zei :

— Jongen, men moet werkelijkheid van verbeelding weten te scheiden, anders komt er te veel wee, te veel ontgoocheling in 't leven... Maar kom, ik ben weer aan 't schoolmeesteren... Goeie reis, mijn vriend, goeie reis, Lowie ! Bonjour !

— Bonjour gaat, meester, tot in de Lente !

Met grote stappen trok hij verder. Het dorp lag weldra ver achter hem. Toen hij zich omkeerde, was de toren verdwenen.

Alleen zag hij, achter de dichtheid van een bosje, nog den rook uit een schouw pijlrecht de hoogte ingaan.

Hij wierp een kushand naar de plek waar hij geboren was en lispelde met al de tederheid van zijn hart :

— Dag, moekelief ! Tot ziens ! Bonjour !

Onze reiziger wist zich onderweg goed te redden. Hij had er een handje van weg om zich bij de boeren aan te bieden. Hij kreeg te eten en te drinken en slapens in de schuur ; ja, het gebeurde vaak, dat men verse lakens op 't logeerbed openspreidde en hij op een zachte matras den nacht mocht doorbrengen.

De dagen werden korter en korter en de avonden zeer lang. Aan den haard wist Lowieke dan te vertellen van al het wondere dat in zijn hart leefde en voedsel schonk aan zijn verbeelding. De kinderen hingen hem aan het lijf en soms gebeurde het, dat men hen, hier en daar, met geweld naar bed moest brengen.

Lowieke ging steeds recht voor zich uit, gans Frankrijk door, waar zijn vader vandaan kwam, de bergen over, naar Spanje, altijd maar voort naar 't Zuiden, waar de mensen er zo bruin uitzagen, van de zon, als kastanjes. De dagen waren hier lang en vol licht. Allemaal blauw en oranje !

Tot dan toe verliep de reis zonder schokkende gebeurtenissen. De landen door, de bergen over, al zingend. Op dezen morgen stond hij voor een geweldig groot bos. De scherpe zon kon niet eens door 't loof der kruinen. Er was een hevige wind en er steeg een geloei uit de bomen of er miljoenen wezens in klaagden...

Lowieke bleef een ogenblik beteuterd staan.

— Marante van Mannekenvere ! zei hij, dat ziet er hier niet pluis uit. Ik hoor de leeuwen brullen, de slangen sissen, de gieren krijsen. Wat gaat hier allemaal gebeuren in het bos der Moren ?

Fluks was zijn aarzeling overwonnen. Hij zwaaide zijn groten knuppel en trad met kloeken stap het sombere bos in.

— Uit den weg ! riep hij, met schreeuwende stem. Uit den weg, mens en dier, zo gij niet van mijn knuppel wilt proeven. Brr ! Brr ! Brr ! Haio !

Lowieke had vroeger, tijdens de klopjachten van den baron, het wild helpen opjagen, onder groot gekrijs en gehuil. Dat herinnerde hij zich. Ook hoe het wild, onder dat tempeesten, met gestreken oren er van onder schoot en aldus ongenadig onder schot van de loerende jagers geraakte. Nu maakte hij dezelfde herrie, kletste intussen zijn rozenhouten wapen links en rechts tegen de bomen met zulk gevaarlijk geluid, dat het

den wind overdonderde. Het struikgewas werd bewogen en met de scherpe punt doorpriemd. Intussen hielden zijn keel en zijn stem kermis en lieten doorgang aan zijn verwoede schrik-kreten.

Alles en allen die hem zagen en hoorden liepen verschrikt voor hem uit, in een onzinnige, radeloze vlucht, heinde en verre verkondigend, dat een sterke reus in 't land gekomen was, die met één slag van een knuppel, de bomen halfdoor sloeg.

Hoe verder Lowieke ging, hoe dichter het bos werd. Hij kon op den duur zelfs zijn stok niet meer zwaaien. Overal kwam er stilte om hem, mens en dier en vogel waren weggevloden. Lowieke zweeg en nu hoorde hij dat ook de wind was gaan liggen en het rustig en eenzaam was om hem heen.

— Dat is de methode ! zei hij. Als ge iets wilt bekomen, moet ge veel lawaai maken. De grootste schreeuwers worden het eerst bediend. 'k Ga me wat zetten, zo'n beweging houdt men niet lang vol.

Hij stak den stok in het mos en ging zitten. Opeens hoorde hij een stemmeke naast hem, dat vriendelijk zei :

— Bonjour !

Lowieke sprong op als door een adder gestoken. Wie kende hem hier in dat verlaten bos, honderden uren van zijn dorpke ? Hij keek rond, zag niemand. Hij lachte.

— Inbeelding ! zei hij. Lowie, jongen, uw hersens zijn door al die herrie aan 't koken.

Hij zette zich weder.

— Bonjour ! hoorde hij nogmaals.

Hij keek naast zich. Daar stond een klein kabouterke, met een langen, grijzen baard. Hij had een rood manteltje om.

— Bonjour ! knikte 't ventje en lachte hem minzaam toe.

— Bonjour ! herhaalde Lowie. Hoe kent ge mij ?

— Ik zeg Bonjour. Dag ! Goeden Dag ! hernam 't ventje, dat hebben we van de Franssen geleerd. We hebben gezien hoe gij, als een echte reus, iedereen op de vlucht hebt gejaagd. Gij zijt zo sterk, dat gij oude bomen middendoor breekt. Bonjour !

Hij nam zijn topmuts af, waaraan een kwastje bengelde van rooie sajet.

— Ja, zei Lowieke, ik ben er gaarne met mijn bijltje bij. Zijt gij niet bang voor mij ?

— Neen, riep het kabouterke. Uw ogen staan veel te eerlijk in uw hoofd om vals of wreed te zijn. Ik ben hier

gekomen om u te verzoeken ons, in onzen groten nood, bij te staan.

— Zijt gij in nood, ventje ? Ik zal u helpen !

Hij stroopte zijn mouwen op en spuwde in zijn handen als wilde hij een ingebeelden vijand te lijve.

— Neen, lachte het kabouterke, die den jongen dankbaar aankeek. Neen, ge moet niet voor ons vechten !

— Wat dan, vriendje ? Voor 't vechten was ik anders in een goede stemming.

— Kom eens met mij mee, 'k zal u laten zien wat ons zo lelijk in nesten steekt.

— Toon mij maar den weg.

Hij nam het dwergje op zijn arm en ging er mede naar een plaats, waar een door den storm omgekegelde boom lag.

— Zet me nu maar voorzichtigjes op den grond, piepte 't kaboutermanneke. Zó ! Net zoals u met een klein broertje zoudt doen. De boom die daar ligt, is vlak op de opening van ons onderaards paleis gevallen. Wij kunnen er niet meer in en niet meer uit. Wilt gij dien boom wat verleggen, vriend ?

— Ho ! riep Lowieke, ge gaat eens zien hoe sterk ik ben !

Hij stak zijn rozenhouten knuppel onder den stam van den woudreus en met al zijn krachten kon hij den ingang vrij maken.

Lowieke zag rood van inspanning.

— Klaar ! riep hij.

— Proficiat ! zei de dwerg die van verbazing, vreugde en dankbaarheid in de handen klapte. Ge zijt een echte reus !

De kabouters verschenen nu een voor een uit hun woning, omringden Lowieke en dansten een farandole, terwijl zij hun schoonste liederen zongen, zoals zij dat voor een koning zouden hebben gedaan.

Als 't lang genoeg geduurd had, deed onze vriend een teken, dat zij mochten uitscheiden en zei hun, dat hij nog een heel eind weegs dien dag had af te leggen, vóór hij dien avond ergens zijn hoofd ter ruste zou kunnen leggen.

— Waar moet ge heen ? vroegen de nieuwsgierige kabouters.

— Naar een land waar ik een prinses kan vinden die met mij zou willen trouwen.

Nu trad een kabouter uit de rangen, die er ouder en voorname uitzag dan de anderen. Hij droeg een zilveren baard, die tot op zijn topschoentjes hing, zijn kostuumke was afgeboord

met gouden lint en ook het kwastje aan zijn hoedeke bleek van goud te zijn. Plechtig naderde hij Lowieke.

— Zeker de kapitein ! dacht Lowieke.

— Vriend, sprak de grijsaard, ik ben Salawaja, de koning der dwergen.

Lowieke kende zijn fatsoen en boog voor den kleinen koning bijna tot tegen zijn knieën.

— Lowieke Bonjour, Sire, zei hij. Vereerd met u kennis te maken.

Die beleefdheid scheen koning Salawaja nog prettiger voor den vreemden reus te stemmen.

Hij vervolgde :

— Gij hebt ons een groten dienst bewezen. Dat is braaf van u. Gij zijt een edel, dapper mens en een prinses overwaardig.

— Maar, zei Lowieke, waar zal ik de prinses ontdekken ? Ik liep vele landen door, maar nergens weet men dat er een koningskind op mij wacht.

— Geduld is een schone zaak. Weldra zult gij in een land komen waar gij de bruid uwer gedachten zult ontmoeten. Ge zijt nu halfweg. Ga steeds rechtdoor over hoge bergen en weidse dalen, op en af, af en op, tot gij, te midden van een bloemenveld, een bloeienden kerseboom zult ontwaren. Daar begint het nieuwe land, het land waarover de vader der prinses regeert. Onder den bloeienden boom zult gij u ter ruste vlijen en slapen. Verder moet gij u om niets bekommeren, slaap ongestoord door. Hebt gij ons nodig, dan zijn wij steeds bereid u met raad en met daad bij te staan.

— Hoe zal ik u kunnen verwittigen wanneer ik uw hulp nodig heb ?

— Roep ons met de woorden : Salawaja ! Kalawaja ! Kalisjabroda !

— 't Is een beetje moeilijk om te onthouden, zei Lowieke, doch ik zal het onderweg enkele malen herhalen tot het in mijn hoofd geankerd zit. Meester Fijnaart prees hersengymnastiek ten zeerste aan. Koning Salawaja, en gij, mijn lieve vriendekens, Bonjour groet u vriendelijk. Tot wederziens. Bonjour !

— Bonjour ! Bonjour ! juichten al de kabouters, terwijl zij hun puntige mutsen zwaaiden.

Lowieke trad verder het bos in, herhalend de drie zangerige, maar eigenaardige woorden : Salawaja ! Kalawaja ! Kalisjabroda !

— Nu weet ik, zei hij, van waar het kalissenhout (zoet-hout) komt. 'k Zal het den meester vertellen.

De herhaling der woorden verkortte hem den weg. Nu zou hij ze niet meer vergeten.

— In orde ! zei hij. 'k Mag een kabouter worden en mijn rozenhouten stok in een kalissenhouten veranderen, als zij mij nog ontsnappen. Een lief volkje toch, die Salawajas, Kalawajas en Kalisjabrodas !

III.

De koning had hem gezeid, dat hij halfweg was. Het scheen onzen reiziger, dat de tweede helft veel langer was dan de eerste. Hij kreeg het land en het heimwee aan alles. Zijn schoenen waren stuk gelopen, van zijn kousen was er sinds lang geen spraak meer. Hij liep barrevoets gelijk thuis, bij zijn moeder. 't Was zomer in het land en warm, veel warmer dan in Vlaanderen ! Er waren beekjes genoeg waarin hij kon baden en zich oprispen. Zijn dorst en zijn honger stilde hij met het eten van appelsienen, die daar in 't wilde met hele bossen groeiden. Hij kwam die vlaag van mistroostigheid spoedig te boven, en was weder de oude.

— Moeder moest dat eens zien, zei hij. Als ik het haar vertel, zal zij het toch niet geloven. Wat zou zij haar ogen opentrekken !

Lowieke lachte bij de herinnering aan 't gebaar, dat zijn moeder had gemaakt toen hij haar verklaarde, dat hij zijn prinses ging zoeken en wat zij hem toen had gezeid :

— Gij, een boerke van een kortwoning, gij, een prinses vrouwen ! Maar, jongen, er is een schroef in uw hoofd losgeschoten !

Dat scheen hem al zo lang geleden, het docht hem wel jaren. En wat had hij sindsdien allemaal niet gezien op zijn verren tocht !

— Wat zal de meester staan kijken als ik hem halen kom, mompelde hij. Maar waar mag zij wel nestelen, die prinses ? De helft van mijn tijd is om en 'k zal me moeten haasten, wil ik, vóór het Lente wordt, bij moeder terug zijn.

Hij liep nu op een grote vlakte, overschreed een breed, maar ondiep water, beklom een berg en keek achter zich.

't Was een wonderschoon land, bedekt met appelsienen-, olijf-, citroen- en andere dure vruchtboemen. Het schoonste van al was, dat er bloemen en vruchten op al die boemen stonden. Pas waren de vruchten in hun ontwikkeling of daar barstten andere knoppen open, melkweit en rijk van belofte. 't Was een bestendige oogst. Wolken reuk walmden over de velden.

— 'k Zou hier altijd willen wonen ! zei Lowieke. Ik eet zo gaarne appelsienen !

Hij wierp nog een laatsten blik over het land. Zag heel, heel in de verte, het donkere bos als een wolkje tegen den lagen horizon, het bos waar hij den ingang van 't kabouterpaleis had vrijgemaakt, en wierp een groet met de hand in die richting.

— Bonjour, Salawaja ! Kalawaja ! Kalisjabroda ! Bonjour !

Toen stapte hij nog hoger den wijden rug van den berg over. En daar uitte hij een luide schreeuw en bleef hij paf staan. Hij moest beide handen tegen zijn slapen drukken, zó bewogen werden zijn hersens. Zo iets had hij nooit kunnen dromen, omdat hetgeen hij zag alle menselijke verbeelding te boven ging.

Vóór hem, zo ver zijn ogen dragen konden, lag er een land vol bloemen : de bergen, de hellingen, het dal één bloem, één tapijt van duizenden kleuren, één wolk van reuk. Daarboven lag de zon in de allergrootste betovering van haar goddelijke schoonheid. In de verte een grote stad met witte huizen, witte torens. Het was het schone land van belofte. En tussen de bloemen groeiden druiven, blauwe druiven in trossen van een meter lang. Lowieke woog er een in zijn hand, maar kon hem niet opheffen, hoe sterk hij ook was. Hij moest zijn stok in den grond planten en beide handen krachtig gebruiken. Hij kon geen ander woord zeggen om zijn ontroering te luchten, dan :

— Marante van Mannekensvere !

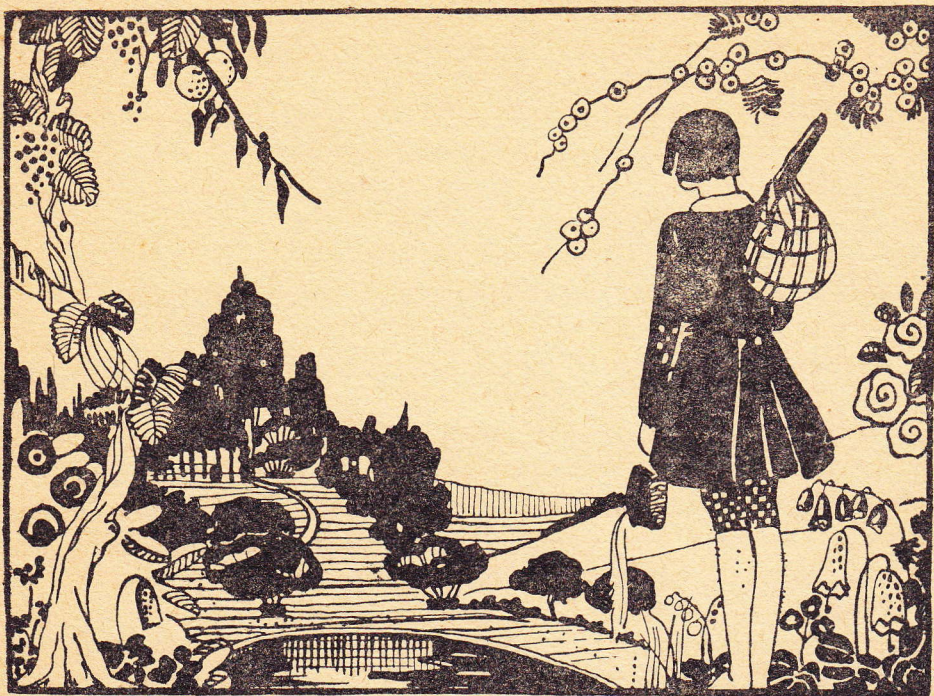
Och, ja, Mannekensvere, ginder in een Brabantse delling, daar moest het op het ogenblik Winter zijn, vriezen, sneeuwen, of de winden moesten jakkeren over het naakte land en het moest regenen, droef en kil. De tegenstelling was treffend. Ginder koude, hier warmte. Ginder de natuur in al haar barsheid, hier de hemel op aarde.

En kijk daar eens dien gouden tros van amberen wijnbeziën om er een snoer voor een prinses mede te kralen. Zij geurden zo sterk, dat het water in Lowieke's mond kwam, hij zich nederzette en at of hij een zoon der goden was.

Toen stond hij op, keek weder naar al die schoonheid, deed zijn hoedeke af, vol eerbied, als iemand die in een gekleurde kerk komt en van bewondering begint te bidden.

Terwijl hij daar eerbiedig te kijken stond, bemerkte hij ineens boven een veld van leliën een bloeienden kerseboom. 't Was een monument van bloemen, dat zijn takken zeer ver uitstrekte en weelderig meedeed in de harmonie van geuren.

— Dat is een mirakel ! riep Lowieke. Wat moeten de mensen het hier goed hebben ! Moeder, hier moet ge vast en zeker komen wonen !

Mensen ? Hoe kwam het toch, dat hij niemand zag ? Geen sterveling op de baan. Niemand tussen den kleurenrijkdom. Alles was loom, stil, rustig.

En die kerseboom dan ? Was het daar niet, dat hij zich moest ter ruste leggen van de vermoeienissen der reis ? Bakende hij de grens niet af langs het erf waar zijn prinses woonde ? Hier was dus het einddoel zijner reis. Lowieke werd er draaierig van, zo steeg het bloed hem naar het hoofd.

Hij stond vóór een vijvertje, dat uit de hoogte ontsprong en verder schuimend naar beneden liep. Hij bukte zich over den plas, haalde zijn kammeke voor den dag en legde een schone streep door zijn blonde haren. Hij wies zich het aangezicht in het helder waterke en blozend stond hij daar nu als een grote bloem, zo fris, zo aanminnelijk, zo jong.

Hij baande zich een weg door een veld van kollebloemen met harten van zwart diamant. Toen kwam hij aan een dreef van grote witte violieren en ten einde daarvan stond een klein, oud manneke. Een rode mantel hing van zijn schouders en hij droeg gepunte schoentjes met gouden nestels.

— Dag, vriend, zei hij tot den jongeling.

— Bonjour ! groette Lowieke tegen, zijn hoedeke afnemend. Ik kom van Vlaanderen, weet ge. Ge ziet er nogal oud uit. Zijn ze allemaal hier zoals gij ?

— Neen, schudde het manneke. Ik ben de oudste. Duizend jaar !

— Beware me ! riep Lowieke. Ge ziet er veel jonger uit. 't Ventje knikte lachend.

— Wat komt ge hier doen ? vroeg hij.

— De prinses zoeken die met mij moet trouwen.

— Ja, ik dacht het. Gij sukkelaar !

— Sukkelaar ? vroeg Lowieke verbaasd.

— Ja, sukkelaar. Er zijn er vóór u al zovelen geweest. Niemand is teruggekeerd. Vertrek van hier, Bonjour, ga naar uw moeder, zo gij haar nog ooit op aarde aanschouwen wilt.

— Dat ziet ge van hier ! riep Lowieke. Van zóver komen om hier den moed te laten zinken ! Wat is er dan voor een gevaar in dat land ? Is de prinses dan zo boos ?

— Neen, mijn vriend, de prinses heeft een hart van goud. Maar haar vader is ziek en moet sterven. Kanker aan de lever. Iets ter wereld kan hem nog redden : de lever van den draak. Als hij daar een stuk kon van eten, is hij ogenblikkelijk genezen. De koning heeft laten afkondigen, dat wie den draak verslaat en hem de lever brengt, met zijn dochter mag trouwen. Het is hier een begankenis geweest van prinsen, graven, baronnen en andere edellieden om den draak te doden. Het verging hun allen slecht. Niet één is teruggekeerd. De draak heeft veel teder en jong vlees gegeten.

— Wat lelijk beest ! riep Lowieke. Het is daarom, dat ik in dit hemelse land geen mensen zie ! Wat er ook van zij, ik zal het eens beproeven, 'k ben hier nu toch.

— Arme jongen, kloeg het ventje, ge zult, zoals ik, nooit duizend jaar oud worden. Keer terug, vooraleer het te laat is.

Lowieke schudde krachtig met het hoofd.

— De draak kent de Vlamingen niet ! riep hij. We hebben er een gevangen, op een spil gestoken en boven op een hogen toren gezet.

— Wat ge zegt ! riep 't ventje.

— Ja, het is de waarheid ! Ga maar eens zien te Gent, op 't Belfort. Nu moet hij met alle winden draaien en als de Klokke Roeland roept, dan siddert hij, vol angst, tot in zijn ingewanden.

Het manneke dacht na en haalde toen, van onder zijn roden mantel, een stalen hemd en een gasmasker te voorschijn.

— Als ge dan toch wilt vechten, neem dan deze twee dingen. Trek het hemd met de kap boven het hoofd en dek er uw lichaam mede ; hang u het masker vóór mond en neus, want weet dat de vlammen en de dampen die de draak uitspuwt, uw lichaam zullen verschroeien en u vergiftigen.

— Ik dank u. 'k Zal uw raad volgen ! zei Lowieke.

Hij nam weder zijn hoedeke af, groette en stapte naar den witten kerseboom.

— Nu ben ik eerlijk en werkelijk moede ! sprak hij, toen hij onder den geurenden kersekoepel was gekomen.

Meteen liet hij zich op den grond zakken, vlijde zich neer en viel weldra in een zwaren slaap.

Zijn slaap was vol bewogenheid. Hij droomde, dat hij met den draak vocht. Hij sloeg er op met een vlegel. Met iederen klop vermorzelde hij een zijner zeven koppen. Telkens als hij een kop trof, verschenen er zeven andere in de plaats. 't Was wreed hoe hij moest te werk gaan. 't Zweet stroomde hem van 't gelaat. Steeds was hij vechtend, maar 't was onbegonnen werk. De koppen groeiden aan tot een woud van gedrochtelijkheden. 't Was gedaan met Lowieke. Hij zou, zoals 't ventje hem had gezegd, nooit duizend jaar worden ! Met één groten hap kreeg de draak hem te pakken en speelde hem naar binnen als mals kalfsvlees. En 't monster grijslachte ! 't Was een gekke lach uit honderden monden en de draak riep, terwijl hij Lowieke langzaam maalde :

— Ha, de domkop ! Had hij maar eens geweten, dat één enkele klop, of één enkele steek op mijn hart, voldoende was om mij naar 't pierenland te zenden. Ha ! Ha ! Ha ! Ze mikken allen naar mijn koppen, maar niet één hunner heeft ooit gemikt, ooit gekeken naar dat klein zilveren plekje dat onder mijn linkerpoot zo duidelijk zichtbaar is.

Hierop schoot Lowieke wakker. Hij dreef in 't zweet. 't Was griezelig. Weldra verklaarde alles vóór zijn benevelde ogen, lustig sprong hij op, nam zijn schonen rozelaren stok ter hand en riep :

— Nu weet ik het, domme draak ! Onder den linkerpoot ! Tussen ons zal het er stuiven, 'k beloof het u.

Hij keek onder zich naar de talrijke bebloemde kloven der bergen en de kleurige hellingen. Wat was alles rustig, onbewogen. De zon woog zwaar over de bloemen, alleen, als de grote meesteres van het hemelse land.

Plots zag Lowieke iets bewegen, komend uit den gouden regen van een mimosabosje. Een kop kwam te voorschijn, en

een grauwe rotsachtige gekloven hals. Toen nog een, tot er zeven in de hoogte stonden, als zeven kolommen van een ouden in puin verganen tempel. De zeven koppen gingen open, bloed-rood. Scherpe rode tanden priemden naar voren en thans klonk, achtereenvolgens, uit iederen mond een afschuwelijke kreet. Zevenmaal weerkaatsten de bergen dit verschrikkelijk geroep. Als een wegtrekkende donder rolde het geschreeuw over het dal en de witte stad.

Het was de oorlogskreet van den draak. Hij had mensenvlees geroken. Zijn maal was in aantocht. En daarom klaroende hij zevenmaal zijn dronken blijdschap uit.

— Daar is hij ! zei Lowieke. Was ik niet verwittigd geweest, dan zou mijn bloed in mijn lichaam vervriezen. Hoe is 't mogelijk, dat zulk een gedrocht dit paradijs onbewoonbaar maakt !

Opnieuw herhaalde zich de zevenvoudige uitdagingskreet van den draak.

— Ge zijt zo ongeduldig ! riep Lowieke hem toe. Wacht een beetje tot ik mijn stalen hemdeke en mijn gasmasker heb aangedaan.

Nu stond Lowieke er flink voor. Zijn hoofd, schouders en benen waren beschermd door den kolder. Zijn neus en mond door het masker. Nu mocht de draak zijn giftige, brandende lava spuwen. Nu had hij ook een kans en hij zou vechten, voor den koning en voor zijn lieve prinses.

Zijn laatste gedachten waren voor zijn dierbare moeder en meester Fijnaart ginder verre, in het koude winterland.

Toen was hij gereed.

Hij nam zijn stevigen rozenstok ter hand en stapte moedig den ijselijken, hongerigen draak tegemoet.

Het dier had hem in de gaten. Wild werden de struiken geslingerd en het trad nader, waggelend, de rotsen bedwingend met het krassende geweld zijner nagelen.

't Was een monster, hoog als een toren. Onheilspellend naderde het, hief zijn zeven koppen op en spuwde naar zijn aanvaller vuur, vlam, rook, damp. 't Was een kletterende regen van alle brandbare stoffen, die opgepompt werden met 't gloeiend geweld van een krater.

Op tien stappen van het dier bleef onze held staan. Een nieuwe stroom van pik en stank borrelde uit de zeven koppen. Toen de draak bemerkte, dat zijn aanvaller onbeschroomd naderde, sloeg hij zijn poot naar hem uit en trachtte hem met zijn nagels te vatten. Nu zag Lowieke heel bescheiden onder den linkerpoot de zilveren roset van den draak, daar waar zijn enige kwetsbare plaats lag, het hart.

— 'k Ga vogelpik spelen! zei Lowieke. 't Zal van den eersten keer roos zijn. Wacht, gij lelijk beest!

Terwijl de zeven koppen nog in de hoogte stonden, schoot Lowieke als een pijl uit den boog naar het monster en priemde, in 't zilveren plekje, de ganse scherpe punt van zijn rozenstok.

— Hahou! Hahou! klonk het door 't gebergte. Hahou! Hahou! herhaalden de zeven koppen.

De grote stalen poten zakten schuin onder het lijf weg, de zeven halzen verslaptten, de koppen vielen neder en uit iederen kop lijmde het dikke, koude hartebloed van den vreselijken draak.

— 't Was roos! riep Lowieke.

Hij nam zijn mes, sneed het monster open en haalde er de lever uit, een kwal van grote afmeting.

— Als de koning daarmee moet genezen, zal ik er de prinses mede winnen! dacht Lowieke.

Luidop spreken kon hij niet. Hij was te zeer ontroerd. 't Was gemakkelijk te begrijpen, zo'n beest. En kijk die beek van bloed maar eens, die lijmend naar beneden liep. Neen, Lowieke had zich in zijn ganse leven nog zo raar, zo misselijk niet gevoeld als thans.

— Bravo, Bonjour ! hoorde hij ineens een stem achter zich roepen.

Met een ruk keerde hij zich om. Het manneke stond daar. Hij was het helemaal vergeten.

— Prachtig ! Nu is het land van dien veelvraat verlost. Ge hebt dat vlug gedaan.

Lowieke stond daar met de bloedige lever in de hand. Hij zag er vieselijk uit, om met geen tang aan te pakken.

— Ge moet u eerst gaan wassen in den amandelvijver, riep het ventje van duizend jaar. Ik schenk u mijn gouden mantel, mijn beste schoenen en mijn Zondags hoedeke. Zo zult ge er uitzien om te stelen, wanneer gij vóór de prinses verschijnt. Hier is een doek, rol daar de lever in.

Lowieke voerde uit wat hem gezegd werd, ontdeed zich van zijn stalen hemd en gasmasker, liep naar den amandelvijver en nam daar een verfrissend bad.

Hierop kleepte hij zich aan. De mantel omsloot spannend zijn lichaam. De schoenen pasten hem als het deksel van een bus en boven zijn blond hoofd prijkte dat prachtig Zondags hoedeke van den dwerg.

— Ge zult onweerstaanbaar zijn, lachte deze. Geen prins zou het naast u kunnen volhouden !

— Wat hebt gij allemaal voor mij, vreemdeling, niet gedaan ! sprak Lowieke bewogen. Waarom ?...

— Waarom ? onderbrak het manneke, Salawaja...

— ... Kalawaja ! Kalisjabroda ! onderbrak nu op zijn beurt Lowieke.

— Juist, zeer juist, Bonjour. Ge hebt de namen goed onthouden.

De jongeling nam de hem toegestoken hand in de zijne en schudde ze met kracht.

— Ga nu, mijn vriend, de avond nadert !

— De groeten aan al de Salawaja's ! zei Lowieke. Tot wederziens ! Bonjour !

Met de lever in de ene, den zwaren wandelstok in de andere hand, ging de jonge held met grote stappen dalwaarts, tussen bossen bloemen, langs klaterende, geurende vlieten, onder de blauwe lucht, waarin de zon als een gouden bal dreef. In zijn hart was een grote warmte gekomen, een brandend gevoel, dat hem noopte tot lachen en zingen.

Om hem heen was alles in rust. De bloemen vermengden geruisloos hun reukbloed met den ether. De zon neigde ten Westen in een lichten halven en rossen sluier. De avond naderde over het bloemendal met fluwelen pasjes, met half toeë ogen, dronken van den dag en van het licht.

Lowieke naderde de witte torenstad, die daar zo vreemd en vereenzaamd lag, omsnoerd met een haag van rode rozen. Men had den vervaarlijken zevenmaal herhaalden hongerkreet van den draak gehoord. Een nieuw slachtoffer zou weder in zijn macht gevallen zijn. Vol verdriet hadden de inwoners zich in hun witte huizen opgesloten en zo zagen zij den jongeling niet van de bergen komen, blij lachend en zingend, terwijl zijn gouden mantel duizendvoudig weerkaatste in de grote kleuren-zoetheid der avondzon.

— Wat ziet er dat hier verlaten uit ! zei Lowieke, die de stad binnentrad, waar mens noch kat te zien was.

Hij had dorst. Een pint bier of een glas wijn zou hem welkom zijn. Hij stapte de eerste de beste herberg binnen en vroeg om drank.

De baas bekeek hem verwonderd, schonk hem wijn in, die als amber fonkelde in 't kristallen glas. Twee glazen dronk Lowieke gulzig ledig. Toen had hij genoeg, want het ging naar zijn hoofd.

— Ge zijt vermoeid, zei de waard.

— Ja, knikte hij.

— Van waar komt ge ?

— Van over de bergen, duizend uren van hier.

't Schokte den baas in het hart. Hij bekeek hem ongelovig. Nu zag hij de kostbaarheid van den mantel en het vreemde uitzicht van den jongeling.

— Hebt gij den schreeuw van den draak dan niet van dichtbij gehoord in de bergen ? vroeg de waard.

— Ja, lachte Lowieke. En gij, hebt gij dan niet gehoord, hoe hij tot zevenmaal toe om genade riep : Hahou ! Hahou ! Hahou !

— Iedereen heeft dat hier gehoord en vluchtte het huis in. De ganse stad daverde er van.

— De stad zal thans niet meer daveren. 't Beest is naar de hel, in 't hart gestoken, morsdood !

— Wat zegt ge ?

— De waarheid. Hier is de lever.

— Die den koning genezen moet ?

— Ja. 'k Ga er naar toe.

— Dat zal heden niet meer gaan, mijn vriend, zei de waard, wiens wangen begonnen te gloeien. Blijf hier overnachten. Morgen ochtend zijt ge dan een fris man.

Lowieke dacht een ogenblik na en vroeg toen :

— Is 't koninklijk paleis verre van hier ?

— Zijne Majesteit verblijft op zijn hof, twee uren boven de stad.

— Twee uren ! Dan blijf ik hier slapen. Ik ben doodop.

Lowieke zag hoe vals de ogen van den waard begonnen te schitteren. Hij kreeg het in de gaten, dat de man met hem iets verkeerds voorhad.

— Die loert op de lever van den draak ! dacht onze vriend. Ik geloof, dat er nog veel liefhebbers voor zijn. Maar Lowieke is niet van duizend uren ver gekomen om zich hier door den eersten den besten herbergiersbaas te laten scheren zonder zeep.

Hij ging naar achter en raapte een groten steen op, dien hij in een doek wond en onder zijn mantel stak.

De waard bracht hem naar zijn slaapkamer. Lowieke legde den steen op zijn nachttafel en stopte de lever naast zich in 't bed. Toen viel hij in een slaap, dien alle draken van de wereld niet hadden vermogen te storen.

Des nachts stond de waard naast zijn bed en maakte zich meester van den steen die op de nachttafel lag.

— Nu word ik koning in mijn land ! zei hij verheugd.

Al zeer vroeg werd Lowieke wakker, waste zich en ging naar beneden om te ontbijten. De meid zeide hem :

— De baas is naar 't paleis...

— Ik weet het, onderbrak Lowieke. Om zich te laten ophangen !

Hij at smakelijk, reinigde mond en tanden, nam de lever en zijn stok ter hand en vroeg :

— Sinds wanneer is de baas op weg ?

— Bijna twee uren geleden.

— Dank u. Bonjour !

Onze vriend stond op de straat.

— Ik moet tot elken prijs vóór den schurk in 't paleis aankomen, anders kan ik als een bedrieger den steen van den waard naar mijn hoofd krijgen. Helpt me nog éénmaal : Salawaja ! Kalawaja ! Kalisjabroda !

Plots werd hij door twintig armen opgeheven en op kleine, maar sterke schouders getild. Hij vloog door de straten als een

wind, verder de bergen op tot vóór het hekken van 's konings zomerverblijf, waar een schildwacht op en neer wandelde.

— Laat mij spoedig bij den koning aandienen ! riep Lowieke, 't gaat om zijn leven.

Hofedellieden kwamen toegelopen.

— Hier is de redding ! riep hij hun toe. Brengt me naar de keuken.

Men bracht hem naar den opperkok. Lowieke vroeg pan en roomboter en braadde zelf de lever.

— Hoe is het met Sire ? vroeg hij.

— 'k Mag een kakkerlak worden, zuchtte de kok, als hij den middag nog ziet.

— Word dan maar een kakkerlak, mijn vriend, want zie, hier is de lever van den draak.

De kok liet een schreeuw die door gans het kasteel klonk.

Lowieke werd met zijn pan en zijn gebraad naar den zieke gebracht. De koning at er van en was ogenblikkelijk genezen.

Hij sprong uit zijn bed, viel Lowieke om den hals en riep :

— Gij zijt mijn redder ! Gij krijgt de hand van Pharaïlde, mijn dochter.

— Ik kwam ook voor haar, Sire, zeide onze held blozend.

— Van verre ?

— Van Vlaanderen, Sire.

— Ha, ja, dat land ken ik, 't is daar dat Jan Breydel en Pieter de Coninck wonen ?

— Ja, Sire.

— Schoon volk, mijn zoon, een volk van reuzen ! Wilt gij de prinses zien ? Pharaïlde, Pharaïlde ! Kom eens hier !

De prinses kwam toegelopen. Toen zij haar vader zag, genezen en gezond, en dien schonen blonden jongeling, met zijn gouden manteltje aan, die haar als de redder van haar vader werd voorgesteld, begon haar hart sneller te kloppen en haar ogen te stralen als twee sterren in den blauwen hemel.

— Dat is uw gemaal, mijn kind ! sprak de vader ontroerd.

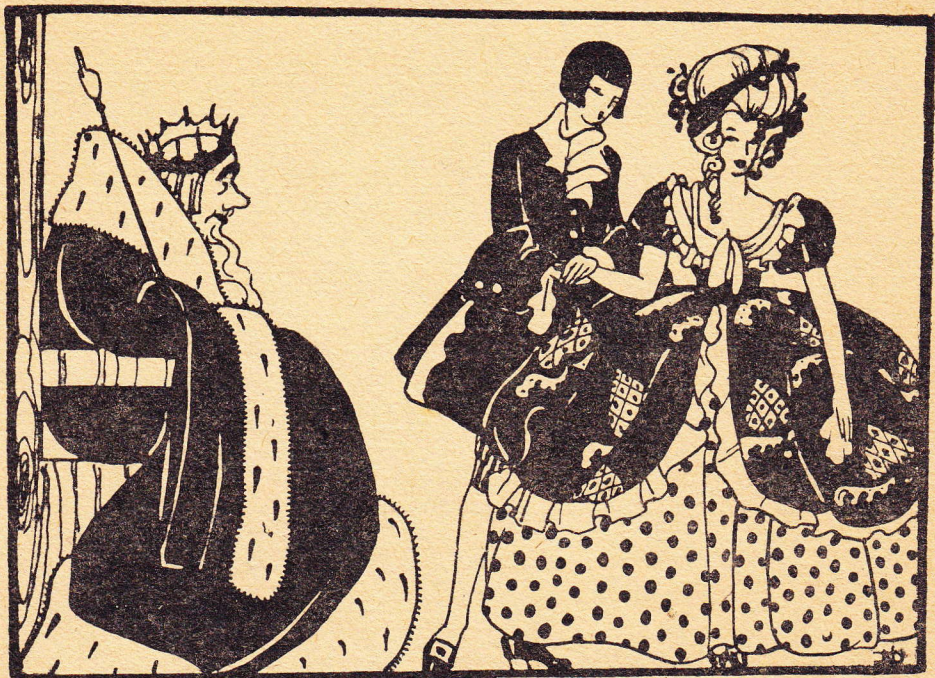
— Aan mijn hart, prins ! zeide zij, gelukkig. Gij die van zo ver komt om mijn vader te genezen...

— ... En u te trouwen, lieve bruid !

Twee geliefde harten verenigden zich op dit ogenblik.

Een half uur nadien kwam men den koning melden, dat er zich een man aanbood met de lever van den draak.

— Laat hem die lever eens brengen ! beval de vorst.

De waard trad binnen. Hij zonk bijna tegen den grond, toen hij zijn cliënt met de prinses aan den arm zag staan.

— Haal de lever voor den dag, man ! klonk het bevel.

Er kwam een steen te voorschijn.

— Wat moet men doen met een man die het lichaam van zijn koning met een vervallen huis vergelijkt ? vroeg de vorst woedend.

— Ophangen, Sire ! klonk het antwoord der edelen.

— Hangt hem dan maar op !

— Laat dit, Sire ! sprak nu Lowieke. Ik heb in Vlaanderen een moederke wonen en een meester, wie ik beloofde te laten halen met een gouden koets, tegen het Lente wordt. Zend er dien man heen, Sire.

— Haal mijn gouden koets te voorschijn, beval de vorst, en span er mijn zes snelste paarden voor. En gij, man, zo vlug ge kunt naar 't land van mijn schoonzoon, om zijn moeder en zijn meester te halen. Op die voorwaarde alleen schenk ik u genade.

— Dank u, Sire. Eer er drie maanden verlopen zijn, breng ik hier de twee personen. Langs waar is de weg ?

— Altijd rechtdoor, van waar ik ben gekomen, altijd rechtdoor ! zei Lowieke.

*
**

— Pharaïlde, sprak Lowieke, toen hij met haar alleen in het koninklijke park wandelde, weet ge wel dat ik sinds lang van u houd ?

Het lieve prinsesje klopte hem zachtjes met haar vederen waaiertje op de lippen en vroeg lachend :

— Hoe kan dit nu, mijn bruidegom ?

— Hoe het kan weet ik niet. Maar zeker is het. Uw beeld stond sinds vele jaren in mij geankerd en toen ik u daar straks zag verschijnen, twijfelde ik geen ogenblik of gij waart de uitverkorene die sinds zolang mijn hart met blijde ontroering heeft vervuld. Hoe zou ik anders bijna de helft van den aardbodem hebben afgelegd om u te vinden ?

— Het is waar, mijn vriend, antwoordde zij gelukkig, wat verenigd moet worden vindt steeds zijn weg tot elkander. Ik ben zo gelukkig, mijn jonge prins.

— Noem mij maar Lowieke, mijn moeder heet me ook altijd zo, en me dunkt dat ik in u een weinig mijn moeder heb teruggevonden.

— Vertel mij wat van uw land en van uw moeder, Lowieke.

— Gaarne. Wij zullen de plaats bezoeken waar ik den draak doodde. Onderweg zult gij alles over ons huis te weten komen.

Bonjour werd in een nieuw pakje gestoken naar de mode van dit land en van dien tijd. Pharaïlde kleeedde zich in een weidsen hoepelrok, groen als de jonge hoop die in haar hart bloeide en belegd met rozen, zo heerlijk rood als de kleur van haar liefde.

— Kom, mijn jongen, sprak de prinses, ik zal uw gids zijn.

Langs een luisterrijke dreef die om de stad slingerde als een groene ring, langs een klaterend waterke en bij den zang van vele vogels, wandelden zij met eendere stappen. Uur en dag lagen buiten hen. Hun zielen luisterden naar den wonderen zang die als een licht uit hen wasemde. Lowieke, die zo goed vertellen kon, vermocht niet een enkel woord te vinden om te vertolken wat in hem omging. Hij was stil geworden ; zijn hersens lagen vol kleur ; uit den kelk van zijn hart walmden de geuren op als uit een pas ontloken bloem in den dauw van een zomermorgen.

Hand in hand bestegen zij de bergen die daar lagen in hun rustige eenzaamheid, als een plek van een geheimzinnig land. Doch het was geen eenzaamheid meer die bang maakt, maar wel een die gevuld scheen door het grootse wonder dat in het hart van de twee minnenden als een schitterende trofee glansde.

Zo kwamen zij op de plaats waar Lowieke met zijn rozenhouten stok het hart van het monster had koud gelegd.

Het dier lag op de helling languit gestrekt, zich met den staart als vasthoudend aan den top van den berg.

Maar zonderling. De zeven koppen waren verdwenen. De halzen lagen verstijfd in een vijvertje van geronnen bloed.

— Wel, wel, wel ! riep Lowieke, wie heeft die koppen van den romp gerukt ? Hoe is dat nu mogelijk ?

Nabij of verre was op dit oogenblik niemand te zien. Uit de diepte hoorden zij echter een geweldig rumoer opstijgen, een dreunen van koperen instrumenten, het zingen van machtige scharen.

— Kom, Lowieke, sprak Pharaïlde, kom. Ik beef er van wanneer ik er aan denk hoe gij dat monster hebt durven aanvallen.

— Dat deed de liefde, mijn kind, de liefde, die bergen verzet en de mens tot een held verheft.

De prinses sloeg bedeesd de ogen neder, vatte zijn hand en trok hem mede naar het dal, waar de menigte hossend en dansend naderde en haar vreugde uitte in een storm van jubel.

Halverwege het dal ontmoetten zij den indrukwekkenden stoet, die tussen de bloemenvelden naderde. Vooraan werden op lanssen de zeven koppen van het monster gedragen in al hun afschuwelijkheden als de zeven hoofdzonden. Nu was het lijden uit. Aller harten waren verblijd, de angst had plaats gemaakt voor onbeschrijfelijke vreugde.

Toen de bevolking haar geliefde prinses zag aan de zijde van dien schonen, blonden jongeling, bleven allen getroffen staan.

Zoals het in dien tijd de gewoonte was, vielen allen geknield neder ; de handen werden biddend naar omhoog geheven en in een machtig choraal uitten zij hun geestdriftige bewondering en dank voor den jongen held, door den Hemel als gezonden om het Vaderland van de gevreesde plaag te verlossen.

Toen, zonder een teken of een ordewoord af te wachten, liepen zij op 't geliefde paar toe, hieven hen omhoog en, als een ark torste men hen op de sidderende schouders en ging men plechtig als een processie, naar de witte stad, waar een geluk-

kige vader, een van den dood geredde koning, tranen schreide van geluk.

— Lowieke, riep de prinses haar bruidegom toe, ge hebt me nog niets verteld over uw land en uw moeder.

— Daarvoor, Pharaïlde, lachte de jongeling, zullen wij in ons leven nog tijd genoeg hebben.

Wie den draak onthoofd had ?

Dat was de loze herbergier die, met de gouden koets, ter plaatse was gekomen waar het monster zieltogend lag.

De man wilde zijn diefstal uitwissen, sneed de koppen af en liet ze den berg afrollen tot aan de haag van geurende rozen die de stad omsloot in haar kleurrijken gordel.

Daar wachtte de bevolking die hij verwittigd had, maar hem niet had willen geloven, want hij die als een leugenaar bekend staat vindt nergens gehoor.

Drie maanden later werd het huwelijk gevierd van Lowieke Bonjour en prinses Pharaïlde, het bekoorlijkste meisje uit het Drakenland. Meester Fijnaart was Lowieke's getuige. Moederke Bonjour mocht aan tafel naast den koning en haar zoon zitten en zij heeft toen spijzen gegeten waarvan zij, in haar ganse leven, zelfs niet eens den kostbaren naam had horen noemen. Ge kunt denken hoe gelukkig ze was toen zij nu toch vaststellen moest, dat die schroef in de hersens van haar zoon niet los, maar stevig vast was.

Lowieke Bonjour werd gezet
uit de 12 punt Caslon-letter
en gedrukt op de persen van
de drukkerij Jules De Winter
— — te Antwerpen — —